

[Ole Vig Jensen]

vi må søge bedre at udnytte den eksisterende kapacitet. Jeg hørte nogle, der advarede imod det. Jeg mener, vi skal forsøge det. Hvis regeringen går forhandlingens vej med de mange, der er involveret, er jeg sikker på, at vi i de år, hvor vi har de store ungdomsårgange, kan udnytte denne kapacitet bedre. Vi kan ikke gøre det alle steder, for nogle steder forhindres det ganske enkelt af de rammer, der er, men andre steder kan det lade sig gøre.

Jobskabelsesordningen har regeringen ønsket at føre videre med vægten på det private arbejdsmarked. Det synes vi er klogt. Må jeg i den forbindelse sige, at i en aftale, som vi indgik fra radikal side med den tidligere regering om en art jobskabelse i landbruget, afsatte vi 250 mill. kr. til dette formål. Jeg har forstået, at den nye regering ikke er sindet at føre den beslutning ud i livet. Det mener jeg er uheldigt. Det var et led i forliget, bevares, men det var ikke en hjælpeforanstaltning til landbruget; det var først og fremmest en håndsækning til de unge. For sandheden er jo, at netop i landbruget skal vi ikke opfinde arbejdet, vi skal ikke skabe kunstige projekter, det ligger lige for fødderne af de unge. Den gruppe af landmænd, der slæber i den animalske produktion, kunne tilmed få en god håndsækning, samtidig med at det gav unge en god oplevelse og en god start på det at hente arbejds erfaring. Jeg vil opfordre regeringen til at overveje, hvordan vi skaffer unge ud i landbrugserhvervet, hvor arbejdet som sagt ligger for fødderne af dem.

Afsluttende skal jeg nævne boligproblemerne. Vi hilser med glæde regeringens beslutning om at fortsætte den tidligere regerings beslutning om at udbygge med 2.000 ungdomsboliger i 1983 og i 1984, og vi vil anbefale regeringen i det videre arbejde at forøge antallet af ungdomsboliger, fordi vi netop får de store ungdomsårgange.

Jeg opfattede statsministerens besvarelse som udtryk for en positiv og velvillig holdning til det, som var forespørgslenes ærinde. Men regeringens arbejde må være præget af yderligere dynamik, af større engagement, end man måske umiddelbart får indtryk af i denne besvarelse. For at sikre, at vi kan komme videre i denne debat, skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til inden den 1. marts 1983 at fremlægge forslag til en samlet og forstærket indsats til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Anden næstformand (Mette Madsen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Tinning (VS):

Denne forespørgselsdebat drejer sig vel først og fremmest om, hvad det er, regeringen vil gøre for de unge, og den drejer sig også om, hvad det er, de unge selv vil gøre for at forbedre deres situation – og også, hvad de kan gøre.

Man kan altid, uanset hvad man snakker om, stort set gøre, som statsministeren har for vane, nemlig proklamere, at der findes lande her i verden, hvor alting ser værre ud. Jeg er enig. Det er et standpunkt, der er holdbart i en lang række sammenhænge, men jeg mener i øvrigt, at det er aldeles uinteressant i denne sammenhæng.

Jeg vil koncentrere mig – ikke om ungdommens situation i al almindelighed, men om fire udvalgte punkter, nemlig folkeskolen, praktikpladsproblemet på EFG, SU og sidst, men så sandelig ikke mindst, sultecirkulæret – det, nogle også kalder ungdomscirkulæret.

Når jeg har valgt at sige noget om folkeskolen, er det, fordi vi mener, at hvis vi skal diskutere ungdommens situation i dag, må vi se i øjnene, at meget af grundlaget for, hvad de unge faktisk har af muligheder i det her samfund, og hvad de har af handlemuligheder for selv at forbedre deres situation, dette grundlag bliver lagt i folkeskolen.

Når vi ser på folkeskolen, som den tager sig ud i dag, kan vi se, at der er flere og flere unge, der forlader skolen før tiden på dispensation – slet og ret, fordi de ikke kan holde ud at være der. Vi kan se, at der pr. elev bruges flere og flere læretimer til specialundervisning – slet og ret, fordi skolen ikke imødekommer eleverne dér, hvor de er, selv om man ynder at sige, at sådan forholder det sig, og selvfølgelig fordi den krise, der præ-